Revolten

Fra Social-Demokratiet — til Socialismen.

Nr. 1. | Fredagen den 22. November 1907. | Ugeblad. 5 Øre.

Alliance-Østers!

—o—

Dersom Du er saa indlevet i den daglige Trummerum som en Østers mellem et Par Skaller, saa bliv Du ganske rolig ved at holde dig til Social-Demokraten og Politiken. Thi da hører Du til Blóddyrene, og dit rette Hjem er paa de store Sandbanker, hvor de professionelle Politikere en Gang om Aaret kommer og fisker efter dig.

Revolten.

Autoritetstroen i Rømersgade

Den socialdemokratiske Stat er der usleste Form for en Fornyelse af Samfundet.

Derfor omtales den heller ikke med et Ord af Karl Marx. Denne mærkelige Stat, eller mærkelige Socialisme, er ham fuldkommen ubekendt. For ham var den socialistiske Stat en meningsløs Modsigelse, omtrent som en trekantet Firkant. Hans Socialisme var logisk: en Fjende af enhver Stat.

Det er ved en Forfalskning af Socialismen, at den socialdemokratiske Stat er bleven opstillet som Arbejdernes Maal.

Det skete den Gang de politiserende Førere havde faaet Plads i Arbejderbevægelsen foran de gamle Fagforeningsmænd, og den økonomiske Kamp var sat bagud for Kampen om Embederne. Nu sloges man ikke mere som før. Lederne stod ikke ved Siden af Arbejderne i Værkstedet og Fabrikken, de aalede sig frem ved Siden af Bourgeoisiet, i Rigsdagen, i Borgerrepræsentationen, i Forretningslivet. Til sidst gled de glatte ind ved Hoffet. Det gjaldt Aalens Formering.

Og for at Arbejderne ikke skulde blive kloge paa dette sociale Naturfænomen, opfandt Politikerne den socialdemokratiske Stat.

Op imod Statens mange Embeder og ind i dens store kapitalistiske Finansvæsen, bugtede de sig nede fra Bunden, slimede sig i Vejret, og naar Arbejderne greb dem om Halen, vred de sig fra dem med en Løgn om Karl Marx.

Og den Løgn blev Autoritetstro for alle de fattige smaa Fisk nede i Bunden.

Den er svoret —

—o—

Alle de socialdemokratiske Professionals har for at komme ind i Rigsdagen aflagt Ed paa Grundloven.

Og Grundloven det er Kongedømmet, Landstinget, Folketinget, Domstolene, Strafeanstalterne, Kirken, Hæren, Flaaden, Kapitalismen, Staten.

Det er denne Grundlov de professionelle „Arbejder"politikere har svoret at holde.

Men Karl Marx siger, ifølge „Social-Demokraten" fra før de første Rigsdagspolitikere opstod, at enhver Stat er de Besiddendes Organisation til Undertrykkelse af de Besiddelsesløse. Dette er Socialismen.

Jamen de socialdemokratiske Rigsdagsmænd har sandelig ikke aflagt Ed paa Socialismen, kære Venner, — de har skam aflagt Ed paa Grundloven!

Den er svoret, — og den er ogsaa holdt. Betalingen er 10 Kr. om Dagen foruden Naturalier.

En køn Befordring

Staten er som et Lokomotiv, hvor den ene Række Hjul, Folketinget, kører frem, og Hjulene paa den anden Side, Landstinget, kører tilbage.

Det er paa denne Befordring, at de socialdemokratiske Politikere har anbragt sig. Saa har den forholdsvis bedre Del af Mekanismen endda en Konstruktionsfejl; Folketinget hviler paa Flertallet, — men det er en Løgn, at Arbejderne er eller nogen Sinde kan blive Flertal. Disse Politikere forøger desuden hvert Aar Antallet af fastlønnede Embedsmænd, besiddende Mellemstandsfolk og jordejende Husmænd — oh Antisocialisme! Og vi saa nu sidst ved Rigsdagsvalgene i Tyskland, hvordan Halvparten af de socialdemokratiske Eger i Hjulet pludselig knækkede over, saadan som de vilde knække over ogsaa hos os, hvis „Arbejder"politikerne ikke blev ved at stive dem af med Allianceforbindelser i Bourgeoisiet.

Og bag efter dette højtideligt hvæsende men stillestaaende Lokomotiv holder Fagforeningerne som en uhyre Tender, hvori Arbejderne hver Dag læsser Kul, — Arbejde, Penge og Overbevisning. De Ulykkelige kan ikke komme forbi, de maa vente, og altid vente — — —

Mænd og Kvinder,

der vil deltage i Oprettelsen af
en Forening til:

Studium af socialistisk Produktion,

og

Start af en socialistisk Koloni her i Landet,

anmodes om at indsende Navn og Adresse.

Vi vil udbrede Forstaaelsen af, at alle maa lide meningsløst i enhver Stat, hvor ifølge selve Statens Idé Arbejde altid er Konkurrencekamp, og hvor Fællesskabet i Interesser mangler i den Grad, at ikke blot Kapitalisterne kæmper indbyrdes om Udbyttet, men Lønarbejderne kæmper indbyrdes om Arbejdet.

Staten skal bort, for at Samfundet kan bevares. Pengene skal bort, for at det frie Arbejde kan indføres.

Revolten.

Slottet

—o—

Efter Christiansborgs Brand for 23 Aar siden skrev N. J. Larsen i Venstres Hovedorgan „Morgenbladet": „Paa dette Sted rejses intet Christiansborg mere". Og Ansvaret for disse Ord fik Chr. Berg.

Nu forleden lagde det regerende Venstre Grundstenen til det nye Christiansborg Slot. Alle Partier havde stemt for Opførelsen, ogsaa Socialdemokraterne, og alle Partier mødte ved Grundstensfesten, ogsaa Socialdemokraterne.

Paa Stenen stod der vel Frihed, Lighed og Broderskab? Nej, der stod hugget ind:

Rex — Lex — Jus.

Det er: Kongen, Loven, Justitsen. Og da denne Grundsten blev indmuret, stod de socialdemokratiske Lovgivere inde mellem Hoffet og Dommerne og sang: Proletarer i alle Lande, forener Eder!

Revolten

Fra Socialdemokrati til Socialisme.

—

Den ikke-socialistiske Fagforeningsbevægelse, som Politikerne har faaet os ind paa her hjemme, er en evig Kamp for at holde Lønnen oppe, for at rulle Stenen op ad Bjerget, hver Gang den er trillet ned. Fagforeningerne rokker ikke ved selve Lønsystemet. Den Sten lader de ligge.

Systemet rokkes kun gennem en Fagforeningsbevægelse, der har den socialistiske Produktionsform til Maal.

Men Arbejderne kender ikke noget til den socialistiske Organisation. Man holder deres Tanker ved Lønkampen, og man jager dem ind i en Mængde kooperative Foretagender, som virker med alt det, Socialismen vil afskaffe, med Kapital, Løn og Førere. Nogle af disse Foretagender, som Margarinefabriken, er gaaede under i Pengekrak, andre er bleven til store Familieforetagender for de Herrer Politikere; men til et er de lige gode alle sammen: de holder Arbejdernes Tanker ved det demokratiske, langt borte fra Socialismen.

Strejkeafslutninger er ikke andet end Alliancer, nye Overenskomster om en skidden Balance, ligesom Valgafslutninger.

Og I bliver ved med at strejke og vælge!

Skudsmaal

—o—

Det er af sine egne man skal have det!

—

Herman Trier, Alliancepolitikernes første Grenader, men endnu ikke død paa Ærens Mark, sagde paa et offentligt Møde den 2. April 1901:

„Socialdemokraterne er et borgerligt Parti, og i Rigsdagen kan der ikke paavises et eneste egentlig socialistisk Forslag. De Forslag, som er fremkomne, er ofte gamle Venstreforslag; thi det er Venstres store Fortjeneste at have udviklet vort Socialdemokrati til et borgerligt Parti. Socialdemokratiet er ikke andet end et Venstreparti, maaske en Streg til Venstre."

Ikke andet! — —

En ligesaa bekendt Alliancepolitiker Raadmand Gustav Philipsen skrev den 24. Januar i Aar i Politiken:

. . . „det er en Kendsgerning, at det store Parti (Socialdemokratiet i Tyskland) siden Bismarcks Fald har været underkastet Forvandlingens Lov. De gamle uforsonligt revolutionære Førere dør efterhaanden ud, samtidig angribes den ortodokse Lære fra ikke mindre end tre forskellige Sider: fra de teoretiske Revisionister; fra det sydtyske opportunistiske Socialdemokrati, og endelig fra den egentlige Fagforeningsbevægelses Ledere. Jo større Partiet bliver, jo fastere Grund det føler under sig, des mere udvikler det sig til et virkeligt yderste Venstreparti."

Vort Socialdemokrati gaar som alle ved efter det tyske; saadan siger Raadmand Philipsen altsaa om Raadmand P. Knudsen og Raadmand K. M. Klausen, — og lur dem, de kender sgu hinanden alle tre!

Martin Andersen Nexø: *Memento mori!*

I Anledning af
Sophus Rasmussens Død.

Se 2den Side!

Højesteret

—o—

Da Sofus Rasmussen forleden døde en voldsom Død, sagde Social-Demokraten, at han var købt af Højres Penge; Politiken skrev i sin Eftermiddagsudgave, at han var en selle forskyrret Tosse; Politidirektøren udstedte en Dagsbefaling om, at han var en Nidding; og Regeringsbladene sluttede sig paa forskellig Maade til Social-Demokraten, Politiken og Politidirektøren.

Saadan nagledes dette Proletarlig fast, medens alle dem der ejer noget stod omkring og raabte: Korsfæst korsfæst ham!

Hvor længe —?

—

Jamen det kan jo vare længe, inden vi faar Folk gjort til Socialister? Dem bliver der aldrig 500 af!

Ja akkurat saadan sagde man ogsaa i sin Tid om Socialdemokraterne. Men nu, en lille Menneskealder efter, er hveranden Storborger Socialdemokrat, Politiken er Partiets Allierede, og Mænd som Herman Trier og Gustav Philipsen erklærer, at de kan udmærket gaa med Socialdemokratiet, for det er ikke andet end et Venstreparti, siger de.

Se saa hurtig gik det at faa Folk gjort til Socialdemokrater. Hvorfor skulde vi da være længere om det langt fornuftigere: at faa Folk gjort til Socialister?

Revolten laves simpelt hen ved at faa Folk til at tænke anderles end Politiken og den gamle, skikkelige P. Knudsen.

Da Politimanden døde.

—o—

En Kvinde, Fru Severine, skrev i 1894 følgende, da nogle Politimænd i Paris var bleven dræbte under den Sikkerhedstjeneste, de yder det Bestaaende:

„Dynamitens og Revolvernes Ofre, disse uansvarlige uskyldige Smaadele i det store Samfundsmaskineri, disse trofaste Vogtere, som betalte med Livet det lødløse Ben, som deres Politibetjentlønninger var — de bøder for en Statsorden, der bruger dem, og foragter dem, lader dem slide, men ærer dem ikke — før de er døde!

Begravelses-Komedien narrer ingen; vi har set for mange af den Slags. Den officielle Sorg bag Ligvognene vil kun faa Folk til at trække paa Skuldrene. De samme Politikere, som man her ser gaa med Hatten i Haanden, Trikoloren om Maven og Ansigtet i bedrøvelige Folder, vilde gøre deres egen Datter arveløs, om hun ægtede en Fattig som en af de Politibetjente, de nu følger til Jorden.

De lader Befolkningen krepere af Sult og Sygdom, medens de selv rejser Statuer snart for en og snart for en anden Idiot, i hvem de belønner deres egen Kaste, deres egen Egoisme og — deres egen Dumhed.

Som nu her med disse dræbte Politibetjente. Hvor mange af de pæne Mænd i Følget vilde ikke have nægtet enhver Bevilling, hvormed Stakkerne, hvis ulykkelige Død man ærer, kunde have ført et mindre slæbsomt Liv, faaet mere Mad paa deres Bord, og mere Brænde i deres Ovn? Se paa Enkerne! Der er ikke en af dem, der havde saa meget i sine Skuffer, at hun selv havde kunnet begrave ham, der nu er død for dem, som har sultet baade ham og hende.

Jeg hader Krigen, der betinger Soldatens Eksistens. Og hvad jeg mener om Politiet som Institution har jeg sagt tidt nok og vil sige det igen — kun ikke i Dag, da hine Mænd stedes til Hvile. Men jeg beklager Soldaten, og jeg beklager Politibetjenten; den første betales ikke af dem, som han forsvarer, den sidste nyder ingen Anseelse hos dem, som han beskytter. Og i deres Frakkeskøder hænger Kapitalismen sabbende af Angst, en Gnier, der ikke forstaar, at det er bedre at vogte Skindet end Pengene, og at han ikke burde prutte med dem, der opofrer sig for hans jammerlige Sag.

Derfor er det baade i det forgende Bourgeoisis Øjne ikke Taarer, der triller, men det er Hykleri, som sveder dem ud af Huden. Thi endnu en Gang: dersom de virkelig holdt saa meget af disse Politibetjente, hvorfor har de da ikke sørget for en mindre kostelig Begravelse til dem, men et mere taaleligt Liv, i Stedet for at man nu har mættet dem Livet igennem med Savn og Ydmygelser, lige som man mætter Soldaten med Ærens oppustede Kød og Intendanturens halvraadne Forplejning."

Forretning i Liget

—o—

Politikens Eftermiddagsudgave har bragt følgende Kræmmerartikel:

„For et Par Dage siden har vi jo herhjemme været Vidne til en sørgelig Tragedie, idet Sophus Rasmussen skød Opdageren og derefter sig selv. Denne Tragedie var saa meget sørgeligere, som Rasmussen var en selle Fyr, der blot var blevet skammeligt jaget af Politiet.

Netop i disse Dage, da Interessen for den Slags Samfundsomvæltere er valt, vil det interessere Publikum, at vi med sædvanlig Sans for det aktuelle har telegraferet til London efter en stor, ny Nihilistroman. „Nihilister" vil fra i Morgen findes i vor Feuilletonspalte, hvor „Den hvide Handske" nu er afsluttet.

Enhver bør straks følge med."

Politikens Eftermiddagsudgave har dog altsaa ikke fundet Sophus Rasmussen mere „selle", end at Bladet udmærket kunde bruge hans Lig til Reklame for sin Feljetonroman.

P. O.

—o—

Pligtens Ofre

Der skal dannes en ny Forening: Pligtens Ofre.

Det vilde blive en Succes, om man bare vidste: Hvad er Pligt?

Der er 21 Underskrivere paa Opfordringen: Moses Melchior, Millionær; Eugen Petersen, Politidirektør; Skat Nørdam, Biskop; J. C. Christensen, Konseilspræsident; Heide, Konferensraad; Chr. Hasselbach, Fabriksejer; og femten andre. Mellem disse en og tyve Indbyggere er der aabenbart ingen Ofre. Det er Pligt alt sammen.

I d'Hrr. Indbyggeres Kredse er Moralen vel nærmest den, at enhver ofrer sig for sit. Og det passer vist godt alle Vegne. Desværre, ingen ofrer sig for det hele.

Estrup ofrede sig for sit, Hørup ofrede sig for sit. Betjent Gemzøe ofrede sig, og Sofus Rasmussen ofrede sig.

Men hvad skal vi saa med en Forening? Vi kan jo ikke blive enige? Der behøves bare det, at Millionæren taber alle sine Penge, og at Fabrikanten hugger dem, saa er de to ikke længere enige. Eller at Politidirektøren arresterer Konferensraaden, og Biskoppen fornægter Konseilspræsidenten, saa er den heller ikke længer.

Nej, saadan en Forening passer ikke, hvor alle Mennesker ligger og slaas om, hvad der er Pligt, og hvor følgelig heller ingen er enige om, hvem der er Ofre.

Memento mori!

Vi maa tage Afstand alle!
Dette Brud paa Etiketten
i et Land, hvor Gud og Hvermand
skalrer aabenlyst med Retten!
Hvilken ilde anbragt Stolthed
hos en fattig Malersvend,
just som alle andre lappes
og taalmodigt staar i Kø
for at modta'e deres Klø
eller allernaadigst klappes
af Betjenten hist paa Hjørnet!

Vi maa tage Afstand alle!
Du har hver og en fortørnet
ved dit Liv og ved din Død.
Hvortil denne stærke Harme,
der fortæred dig som Ild?
Her staar ingenting paa Spil.
Vogter dog med ædel Varme
hver af os paa Dybets Nød
og kan rime Nød paa Brød!
Gaa kun hvem du vil paa Klingen,
Præst og Digter, Socialist —
hver af os er Specialist
i at lide med de Arme.

Vi maa tage Afstand alle!
Uden at ha'e Doktorgraden
gaar du lige ind fra Gaden
og vil lave alting om!
Sendtes du af Dybets Kræfter
som et ret lemfældigt Varsko? —
Gaa saa did hvorfra du kom!
Lær dem til at tænke efter
— disse navn- og ansvarsløse —
og at dæmpe deres Knurren.
Vi, der har det store Ansvar,
tør ej saadan kategorisk
gribe ind i Tidens Gang.
Herregud, om paa Minutten
ej vi fylder Eder Skrutten,
— Evigheden er jo lang!
Lær at se jer Sult historisk,
glæd jer ved det jævne Fremskridt,
frem det gaar jo Dag for Dag.
Lighed er nu Skolesag;
hvert et Kræ faar Del i Solen
(hvis han ej saa rent tilfældigt
holder til paa Skyggesiden);
Fattigmand kan lære Tygning
efter nyeste Metode,
der er gratis Undervisning
i den bedste Form for Spisning;
selv de mest forkomne Unger
lærer Kogekunst i Skolen! — —
Saa du ser, vi raader Bod
paa den grænseløse Hunger
med et Fremskridt uden Blod!

Vi maa tage Afstand fra dig!
Hvorfor dog saa sandhedskærlig?
sig, naar du skal være ærlig,
fik af os du mon Eksemplet?
Du, som tog Forbryderstemplet
for en Ting saa saare sjælden
som en dybt personlig Mening,
mens kun Løgnen, Hykleriet
giver Afkomst til Forlening!
Hvorfor tog du ej dit Hjærte
godt betalt hos Politiet?
Var det mon af os du lærte? — —
— Nu, du vel har opgjort Gælden,
gav jeg meget for at vide,
om du fra den anden Side
anser spildt din store Indsats,
du, som lagde Hjærtets Gløden
blot for Verdensrummets Kulde!
— Haaber du endnu bag Døden?

Det er ikke mig der spørger,
men en Vunde i min Hu!
Her jeg sidder blot og sørger
ved den sidste lille Vaage.
Var det Klarhed denne Taage?
kræves der det store Enfold
for at fatte Dybets Gru?
Ingen kunde her forstaa dig,
alle kunde de dig dømme;
taalsomt stod du Sagen ud,
rømte — til du maatte rømme
did, hvor ingen Haand kan naa dig.

— Nu han sidder med dit Hjærte
i de store, træge Hænder,
Dybets gaadefulde Gud
med det sælsomt store Taalmod.
Ved hans Side hviler Perlen,
Ansigtet han langsomt vender
opad mod det trygge Grin;
i sin Haand han vejer Perlen,
som han kastede for —

Nej, jeg tager Afstand fra dig!
Jeg har lært at fare varlig,
selv naar jeg er aller modigst.
Netop mens du vidner blodigst,
hører jeg Alverden raabe:
Ak, han var en stakkels Taabe,
— Gudskelov saa helt ufarlig!

Og de har jo sikkert Ret!
Er det andet end en Taabe
den, der selv om han er mæt
dog bli'r ved at føle Nøden?
den, der bær' bag Arbejdsklæder
saa usattelig en Kyskhed,
at han — syg til Hjærteroden
ved at tænke sig begrænset —
drives lige lukt i Døden
af vor høje Velfærds Brydsthed?
Dette Had til Bøddelhænder,
som er Slavefolk saa fremmed!
det at du blev ved at haabe
vendt mod Rummets tavse Kulde!
dette at du tog som givet:
Frihed vejer mer end Livet.

Ja du var en stakkels Taabe!
En som tyngdes ej af Æbe
og ej følte sig historisk
stamme ned fra Fortids Trælle.
Ætløs sprang du frem af Intet,
skælved nysødt efter Solen
nøgen i en frossen Verden.
Der hvor andre pansred til sig,
lagde blødende du aaben
Hjærtets Strøm mod Verdenskulden,
stolende paa Livets Varme.
— Dette kendetegner Taaben!

Lad det trøste dig du Arme,
vi har ikke Maalet paa dig;
Emnerne til Sammenligning
findes paa den anden Side.
Da du hørte op at lide,
fik du Flokken til at maabe:
Se, der sprang en stakkels halvgal
ud til den forkerte Side! —
Ingen af os kan forstaa dig.

Et vi ved — trods Smærten, Solen
var du svag i Ortografien;
og vi fandt det lidt for broget,
at du — uden vor Begavelse —
overmodig lefted Laaget
for vor levende Begravelse.

Derfor ta'r vi alle Afstand!
Et Aarhundred — maaske tvende
uforligelig og kuldskær
lad ham vandre Vejen ene.
Da maaske det kunde hænde,
at som han det hele Slægtskuld
kræger al Historie af sig,
banker Lektien ud af Panden,
springer nyfødt frem af Intet
og staar nøgne midt i Dagen.
— Da er Taaben atter Manden,
Taaben der kun ejed Hjærte.

Undrende de vil fortælle
Sagn om Fortids Fabeldyr:
Disse forskelsløse Horder
hjærteløse, kloge Trælle,
der — som visse Aadselsdyr —
Tidens Affald i sig slikked,
og som fejtede paa Tanker
der — kaldt hen ved Gottebod —
et Aartusend havde ligget
gravet ned i Jordens Skød.

Espergærde, 14. Novbr. 07.

Martin Andersen Nexø.

Hvorfor saa hidsig?

—o—

Ja hvorfor gaar Du selv og sover?

— — Naar første Nummer af Revolten er rettet stærkt imod Politikerne i Farimagsgade og Integade, kommer det af, at hos disse to Allierede er alt Landets friske Opposition stoppet op i en stillestaaende sur Mose, hvor det flyder rundt og rundt med Bare Rolig og Ingen Ting og Andemad.

Social-Demokratens Reformer er Plastre paa et Træben, og dens Kollega Politiken arbejder i „det Tommes store Industri". Et Træben kan naturligvis bruges; der var en Gang en Mand, der fandt paa at bruge det, naar han skulde lægge Kartofler. Social-Demokraten har lært Arbejderne og Arbejdsgiverne at lægge Organisation, det er dens store Fortjeneste. Politiken er trolig løbet bagefter og har kigget ned i hvert Hul, Social-Demokraten lavede med sit Træben.

Men i Fællesskab har de holdt Arbejderne inde under Statsautoriteten, som Socialismen skulde bekæmpe, nede i Lønsystemet, som er Pengemagtens Basis, og borte fra det frie Arbejde, som er Fremtiden.

Derfor har Arbejderne og alle andre glemt Socialismen! De slaas endnu i Værksteder, i Foreninger, i Aviser og i Valgtaler for at holde sig lige akkurat over Elendighedsniveauet, Betingelsen for Statens og Statsmagternes Bestaaen.

Og naar vi kommer og siger til dem: I sover! — saa svarer de med Farimagsgade og Integade: Hvorfor saa hidsig? Det gaar jo rigtig godt med Ingen Ting og et Træben!

To Navne

—o—

Socialisme—Anarkisme

Der er imellem disse to ingen anden Forskel, end at i det socialistiske Samfund vil en lille Del af Socialisterne erstatte Pengene med de af Robert Owen foreslaaede Arbejdskuponer, det vil sige Anvisninger paa et vist Kvantum Fødevarer og anden Andel i Livsfornødenheder for Udførelsen af et vist Kvantum Arbejde. De vil altsaa beholde det ufrie Arbejde, Køb og Salg vedbliver at bestaa, og Ejendomsretten maa fremdeles beskyttes. Men Anarkisterne og de allerfleste Socialister vil have ogsaa dette sidste Spor af Pengetvang bort og Arbejdet gjort til en fuldstændig frivillig Organisation. Vi vil ofte komme udførligere ind paa dette og f. Eks. paavise, at det frie Arbejde producerer langt bedre end det ufrie Arbejde.

Men ellers er i alle Henseender Socialisme og Anarkisme aldeles det samme. Og begges voldsomme Udslag som Strejker og Revolverskud hører Statssystemet til, ligesom Lønarbejde og Lovarbejde gør det.

Men da Socialdekraternes professionelle Politikere lavede Løgnen om den socialistiske „Stat", fordi nu kravlede de selv op i de bedste Reder i Staten, saa lavede de ogsaa Løgnen om Forskellen mellem Socialisme og Anarkisme. Den ene Løgn trak den anden med sig. Karl Marx blev forfalsket, og Navnene blev forfalskede.

I alle de Lande hvor P. Knudsen ikke regerer — og det er dog en Post — kalder den sociale Revolutions Tilhængere sig for Socialister, Anarkister, Kollektivister, Kommunister, anarkistiske Socialister, socialistiske Anarkister osv. Men der er ét, de aldrig kalder sig: — de kalder sig aldrig Socialdemokrater!

Hans Jæger

vender om nogle Dage tilbage til København fra Kristiania.

Og vi faar da den Fornøjelse at se ham her i Revolten.

Revolutionsfaaret

Social-Demokraten skrev i Onsdags i en Artikel allerforrest:

„Noget mere ufarligt og uskadeligt end at prædike Revolution for det danske Folk, kan næppe tænkes".

Nej, det har Faaret Ret i, dets Rigsdagsbeder er udenfor al Fare og gør saa vist ingen Skade.

Diæterne

i den franske Rigsdag har hidtil været 25 Frs. (ca. 18 Kr.) pr. Dag under Samlingen. De foreslaas forhøjede til 15,000 Frs. (ca. 12,000 Kr.) fast om Aaret, og Forslaget støttes iøvrigt af Jaures og alle hans Socialdemokrater.

Det er de professionelle Politikeres Lønkamp, der nu rejses. Gud give de vilde strejke og helst nedlægge Arbejdet!

Borgbjerg

menes at have forspildt sine Chancer som Ministeraspirant en Del ved sin Benyttelse i Rigsdagen af Albertis private Brev.

De opmærksomme har ogsaa lagt Mærke til, at under den lange Debat undlod alle de andre ledende Socialdemokrater klogeligt at røre ved Brev-Affæren. De vil nemlig ogsaa være Ministre.

Hunde som Politi

staar paa Dagsordenen i næsten alle Landets Politidistrikter.

Saa ussel er vor Kultur altsaa, at der nu skal Blodhunde til at passe paa os.

„Hørups Port"

—o—

Pak kriges og Pak forliges.

Om sin Allierede Politiken skrev Social-Demokraten den 22. Februar i Fjor:

„Politiken var — i Hørups Tid maaske endnu mere end nu — ganske særligt Organ for det rige københavnske Bourgeoisi. Det beundrede ikke blot ham selv som Skribent for hans Evne til at opløse de politiske Spørgsmaal i Vid og Spot, men det fandt i „Politiken" et villigt Reklameredskab for sine Spekulations-Foretagender. Vi behøver blot at minde om Heides forskellige Sporvejsplaner, hans fantastiske Omdannelse af Gl. Kongevej, hans Aladdin-Komplots osv. Eller om det store Telegrafon-Million-Projekt, hvis Aktier i Løbet af uendelig kort Tid vilde opnaa svimlende Værdi. Eller om Bladets vedholdende Reklameren for visse Bankfirmaer som Rubin & Bing osv."

Det er altsaa med dette Reklame- og Spekulationsblad under Armen at Social-Demokraten nu selv vandrer ind af Hørups Port! Pak om Pak!

Hvad Arbejderne faar at løbe med.

En Gaardmand i Mejlby ved Aalborg har besvangret en $14\frac{1}{2}$ Aars epileptisk Pige, og til den forestaaende Barsel har han givet Pigens fattige Moder 200 Kr. samt Løfte om 60 Kr. aarlig. Naturligvis kan ingen have andet end haarde Ord for den Fyr.

Men Social-Demokraten ender sin Beretning om ham med, at: „Saadan ser danst Bondekultur ud". Og mod denne Rigsdagsmands-Løgn maa vi føre følgende Bevis.

For faa Aar siden sendte Partiet underhaanden Bud til de Blade, hvorover det havde samme Indflydelse, som Alberti nu har over Johannes Hansen, og bad dem privat og hastigt om ærbødigst at tie stille med, at en socialdemokratisk Borgerrepræsentant en Nat var kommen i Klammeri med en offentlig Pige i Holmensgade om Betalingen af 35 Øre. (Han gik stille ud af Borgerrepræsentationen ved de næste Valg). Hvis nu et Blad den Gang havde fortalt Historien og sluttet den med Social-Demokratens Ord om Gaardmanden i følgende Ændring: „Saadan ser danst Arbejderkultur ud", — hvad saa?

Jo, saa vilde Social-Demokraten have raabt: I lyver.

Ergo lyver Social-Demokraten, naar den nu siger: „Saadan ser danst Bondekultur ud". Og det var det, vi lovede at bevise. En og en er to.

Men Social-Demokraten maa jo have vænnet sine Læsere helt af med at tænke, naar den tør give dem saadan noget politisk Sludder at løbe med.

De første i Verden

Det er saadan Politikerne oppe i Rigsdagen og Borgerrepræsentationen siger, naar de klapper Arbejderne paa Skulderen, Aftenen før en Valgdag: I er de første i Verden!

At de danske Arbejdere er de første i Verden, kan ikke være andet end ren Humbug. Thi hvis vore Fagforeningsorganisationer, der nu kun har Lønkampen og ikke Socialismen til Formaal, er de første, saa betyder det, at der er skabt en tilsvarende stærk Mester- og Kapitalistorganisation, som afballancerer Fagorganisationen. Og det er netop det, der er!

De socialdemokratiske Politikere har, hvis de har Ret i deres eget Pral, skabt Verdens stærkeste Mesterorganisation overfor Arbejderorganisationen, — og det vil igen sige, at de har skabt Verdens stærkeste Balance i Tingene.

Tænk blot paa en af vore store Strejker. Den fer slem ud, — javel, men i samme Nu dukker dens Genfærd op: Lockouten. Saa har vi det Bestaaendes, Ligevægtens to stærke Grundpiller, ærbødigst P. Knudsen og Etatsraad Niels Andersen.

Og de arme Arbejdere, der faar Kløene, skal saa gaa omkring med den fæiske Bevidsthed, at de bliver pryglede igennem som de første i Verden. Det er de bedst organiserede Prygl, der overhovedet findes, — og dem faar de!

Det er noget underligt noget at være stolt af. Men at de strejkende og stemmende Arbejdere er de første i Verden, er maaske ogsaa bare en Valgløgn?

Revolten udleveres fra Trykkeriet Nørrevold 78 Fredag fra Kl. 7—11 og 3—4 samt øvrige Hverdage fra Kl. 9—11.

Revolten

forsendes **portofrit** overalt i København, samt naar mindst to Numre tages ligeledes **portofrit** overalt i Provinsen.

Med hver Bestilling maa indsendes Betaling for en Maaned **20 Øre**.

Faas i alle Kiosker og Avisudsalg à 5 Øre pr. Nr.

Udkommer hver Fredag Morgen og ekspederes med første Post.

Trykkes og udleveres Nørrevold 78, Redaktion Adolf Steens Allé 7.

Redaktør: J. J. Ipsen.
E. W. Bærentzens Bogtrykkeri.
Nørrevold 78.